

حمله به فعالین کارگری، ...

در راستای ایجاد جو رعب و وحشت است

تعدادی از کارگران فعال

چهارشنبه ۳۰ اردیبهشت ۱۳۸۸

حمله به فعالین کارگری، زنان فعال و دانشجویان

و مردم داخل پارک در راستای ایجاد جو رعب و وحشت است

روز اول ماه مه یادآور مبارزات کارگران جهان برای کاهش ساعت کار به هشت ساعت می باشد. کارگران سراسر جهان آن روز برای کاهش ساعت کار از شرق این کره خاکی گرفته تا غرب آن همه خواستار کاهش ساعات کار بودند. کارگران شیکاگو با مبارزات خونین خود و هزینه کردن جان های پاک چندین کارگر توانستند این خواست کارگری را به جهان سرمایه داری تحمیل کنند.

بعدها این روز یعنی اول ماه مه به عنوان پاسداشت مبارزات کارگران، روز کارگر نامیده شد و کشورهای سرمایه داری تحت فشار جنبش کارگری روز اول ماه مه را به عنوان روز کارگر پذیرفتند. معمولاً کارگران در این روز در تظاهرات مختلف خواست ها و مطالبات خود را مطرح می کنند، هرچند به خاطر همسویی تشکل های کارگری با سرمایه داران از تقابل کارگران با سرمایه جلوگیری می شود.

اما کارگران در ایران تنها چند بار توانسته اند به خیابان ها بیایند. هر زمان دولت سرمایه داری در حال سقوط بوده اند یا اینکه دولت نوپایی در حال استقرار بوده است کارگران به صحنه می آمدند. به جز تظاهرات صدهزار نفری کارگران در سال ۵۸ و تظاهرات کارگران پروژه ای در آبادان، سرمایه داران و دولت از برپایی مراسم روز کارگر جلوگیری کرده اند. حتی به دلیل ترس از اعتراضات کارگری از حضور شوراها و اسلامی که فلسفه وجودی شان مقابله با اعتراضات کارگری است نیز جلوگیری شده است چرا دولت که از حضور کارگران تجربه خوبی ندارد و در چند سال گذشته دریافته است که کارگران مطالبات خود را به طور مستقل و علنی مطرح کرده و اعتنایی به برنامه های خانه کارگر نمی کنند؛ زیرا آنها به تجربه دریافت اند خانه کار و شوراها و اسلامی عامل سرمایه هستند و خواستی جدا از سرمایه داران ندارند. سرمایه داران و دولت آنها از هر تجمع کارگری وحشت دارند. از تجمع کارگران ماشین سازی ها در سال گذشته جلوگیری شد و در سال جاری نیز بخشی از فعالین کارگری و زنان و دیگر فعالین روز اول ماه مه در پارک لاله تجمع کرده بودند که قبل از آنکه حرکتی انجام دهند مورد حمله قرار گرفتند. هر کس به هجوم پلیس و نیروهای اطلاعاتی اعتراض می کرد، در جواب می گفتند: اوباش و ارازل را دستگیر می کنیم. این در حالی است که اکثریت حاضرین در پارک کارگران، بازنشسته ها و... بودند که با خانواده و یا به صورت انفرادی به پارک آمده بودند و یا دانشجویانی که برای تفریح و یا درس خواندن به طور معمول به آنجا می آیند. طبیعی است که هیچکس اتهام اوباش و ارازل را به حاضرین در پارک نمی پذیرفت. با شناسایی

دستگیرشدگان در پارک لاله هم که بیش از صد نفر می باشند ثابت می شود افراد دستگیر شده زنان و مردان فعال دانشجو و یا کارگر هستند که هم اکنون بسیاری از آنها در زندان می باشند.

در همین روز (اول ماه مه) به تعاونی فلز مکانیک در جاده ساوه هجوم می برند و بیش از ده نفر و به روایتی بیست نفر از حاضرین در سالن تعاونی را دستگیر می کنند.

واقعیت این است که دولت و سرمایه داران برای بهره کشی و استثمار نیروی کار ارزان و جلوگیری از اعتراضات کارگری از یکی دو سال پیش برجو رعب و وحشت در جامعه افزوده اند و هر تجمعی را مورد حمله قرار می دهند. حمله به فعالین کارگری و دستگیری بیش از صد نفر در پارک لاله نیز در این راستا بوده است.

اما با این وجود کارگران دنا در شیراز در ۸ اردیبهشت اعتصاب می کنند، کارگران صنایع مخابرات شیراز در میدان پیام تحصن می کنند و اعتراضات کارگری شهرک صنعتی قزوین در فروردین و اردیبهشت به صورت راهپیمایی و تجمع دنبال شده است.

اعتصاب کارگران ایران خودرو در ۱۲ اردیبهشت، تجمع کارگران پیمانی ایران خودرو جلوی دفتر مدیریت و دهها اعتراض کارگری دیگر حکایت از آن دارد که جو رعب و وحشت نیز نمی تواند از اعتراضات کارگری جلوگیری کند، چرا که مطالباتی چون افزایش دستمزد و مقابله با اخراج از مطالبات محوری کارگران است که بدنه کارگری به همراه کارگران فعال و پیشرو برای عملی کردن مطالبات خود پیگیر آن هستند.

تعدادی از کارگران فعال